

Andreas Eriksson

Trots sin relativa ungdom (född 1975) har Andreas Eriksson sedan länge räknats som en av de främsta svenska samtida målarna, något som bekräftades av hans stora presentation i Nordiska paviljongen på biennalen i Venedig 2011.

Från att ha haft närmast en status som underbarn under 1990-talet, förändrades Erikssons liv dramatiskt av en hastigt uppblossande elöverkänslighet för c:a 10 år sedan. Från Stockholm och Berlin blev konstnären av hälsoskäl tvungen att söka sig ut på landsbygden, till ett hus vid Vänern.

Under den första tiden blev stearinljus hans främsta ljuskälla, något som resulterade i den skulpturala stilleben-installationen *Peripeti*, 2004-05. Arbetet är sympomatiskt för Erikssons konstnärliga förhållningssätt under senare år. I måleri, fotografi och skulptur låter han den omedelbara omgivningens intryck omvandlas till uttryck, där nästan bakvägen han ansluter till en stark naturlyrisk nordisk tradition. Det förtjänar att påpekas att Eriksson inte är en romantiker i någon gängse bemärkelse. Han har ett utpräglat analytiskt och tekniskt/experimentellt förhållande till sitt arbete. Målet tycks vara att överraska konstnären själv snarare än att bekräfta en tradition.

gs